

IVANA PEROUTKOVÁ

Isabela

a zelené šelmy

Ilustrovala
Marta Matus

Albatros

Isabela a zelené šelmy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková
Isabela a zelené šelmy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

IVANA PEROUTKOVÁ

Isabela *a zelené šelmy*

IVANA PEROUTKOVÁ

Isabela *a zelené šelmy*

ILUSTROVALA
MARTA MATUS

Albatros

Na Okoř je cééésta...

Zpívám si. Když nevím přesně slova, zapískám melodii a pokračuju: „Když jdu po ní v lééétě, samotén na světě, sotva pletu nohama...“

V duchu vidím trempa, jak se v podvečer plouží po cestě mezi stromy s jedinou vidinou, že brzy dorazí do krčmy pod Okoří, zatímco na hradbách Okoře kráčí náměsíčná bílá paní se špičatým čepcem. Měsíc osvětluje obrysy hradu a její bílý šat září do tmy. Ale sotva pěji dál, uvědomím si, že tahle stará trempska písnička vypráví, že se strašením je konec. Neboť „od těch dob, co jsou tam trempové,“ ta bílá paní už v noci nestraší, nýbrž „se šerifem dovádí“.

Chápu, že dovádění se šerifem má navodit humornou představu, jenže mě víc láká vidět osamělou bílou paní nahore na hradbách. Bloumající přízrak. Tajemství dávného osudu. Co jí brání, aby klidně spočinula v hrobě? Co ji vyhání, aby každou noc vstávala a jako ve snu kráčela po kamenných hradbách? Je to stesk? Touha? Vzpomínky?

Najednou mě napadne, že až umřu, chtěla bych se taky vracet. Nejlepší by bylo, kdyby se mohl vracet i Kryštof. Ta představa by mě se smrtí snad smířila. Navěky, donekonečna, v noci vždycky spolu. Nejspíš bysme nemohli mluvit, naše přízračné bledé rty by necítily dotyk, naše beztlížné ruce by se nedokázaly uchopit, ale aspoň bysme byli spolu.

Vlastně takhle nějak bych nás dva mohla namalovat na druhou stěnu svého pokoje. Naproti zeleným šelmám. To bych měla vymyslet!

Znovu si pískám. Jen tak. Přede mnou běží Bela. Dívám se na její huňatou bílou srst v zeleni pod modrým nebem. Dneska jdeme na Okoř samy, Kryštof se musí šprtát na písemky. Trochu se nervuje, ale nakonec určitě zvládne i chemii, která ho, jak říká, ukrutně nebaví. A já...?

Já svoje učení prozatím odkládám. Radši si po cestě lehnu s Belou někam do stínu, pošlu mu společné selfíčko a potom na nás dva budu myslet. Je toho tolik! Tolik se za poslední rok změnilo, a přesto cítím, že hluboko uvnitř jsem to pořád já, Isabela Lipová, holka, která za pět měsíců oslaví už čtrnácté narozeniny.

Hluboko uvnitř

...to zní teda hlubokomyslně. Přímo pateticky! Nahlas bych tahle slova nevyslovila. Ale někdy si představuju, že hluboko uvnitř ve mně žije malá, malinká Isa, která je někdy hodně nejistá a má strach, že něco pokazí. Jenže zároveň vím, že když mi bylo nejvíc ouvej, ukrytá malá Isa dokázala být taky silná, podržela mě, jako by mi šeptala, že ve mě věří.

Skoro si myslím, že bez téhle prťavé Isy bych dneska s Kryštofem nebyla. Bez ní bych nevěděla, že slabost a síla nebo jistota a nejistota nejsou nepřekonatelné vzdálené protiklady. Naopak. Souvisí spolu. Ze slabosti se vyvine síla, z nejistoty se dojde k jistotě. Co je vlastně nejistota? Není to v podstatě nejistá jistota nejistoty? Včera jsem o tom doma začala řečnit u večeře, snažila jsem se ten pojem vysvětlit, ale naši na mě samozřejmě koukali dost vyjeveně.

„No, Iso,“ ozvala se mamka, „z tebe bude ještě filozofka!“

Pronesla to sice udiveně, ovšem přece jenom trochu posměšně.

Tatka byl uvážlivější: „Jo, něco na tom je.“

Mí sedmiletí bráškové, dvojčata Toníček a Jeníček, nechápavě civěli, a já – já jsem si přísahala, že tohle bylo opravdu naposled, kdy jsem rodičům svěřovala niterné myšlenky.

Stejně toho o mně už tolik nevědí, a o Kryštofovi netuší vůbec nic. Až jim o nás dvou poprvé řeknu, tak leda nějak krátce a jednoduše. Hlavně žádné důvěrnosti! Nechtěla bych se dívat na jejich shovívavé úsměvy. Dráždí mě. Zrovna teď docela jasně slyším jejich včerejší noční rozhovor v kuchyni:

Tatka: „Tak co ta naše Isa...?“

Mamka: „Myslíš naše filozofka? Ale snad je to lepší.“

„To byl geniální nápad, koupit Belu.“

„Má ráda zvířata a přírodu.“

„A je přemějšlivá.“

„Až moc.“

„Stejně by mě zajímalo, proč se s Tomášem rozešla.“

„Víš, že Tomáš už chodí s Kristýnou?“

„Vážně...?“

Společný smích.

„Jak to berou důležitě.“

„Vždyť je to hezký.“

„Já si pamatuju, že jsem pro jednu holku skládal básničky: Nebudeš-li má, má ruka vlastní popravu vykoná...“

Opět společný smích.

Dál jsem neposlouchala. Bohatě stačilo. Ale to, že mi na podzim koupili fenku čuvače, byl fakt geniální nápad. S Belou jsem přečkala celou podivnou zimu a brzy zjara jsem s ní začala chodit na Okoř.

Ve stínu pod stromem

Je tu nádherně. Sotva se rozhlídnou, už pluju po širokých vlnách kopců, a nikde nikdo, jenom já a Bela. Sejdu k dřevěnému můstku, za sebou slyším, jak Bela chlemtá vodu z potoka, pak mě doběhne, předběhne, a zakrátko se před námi objeví zřícenina hradu.

Není to doslova ruina. Pořád vypadá velkolepě, tajemně a skoro hrozivě vznešeně, jak se tyčí nad okolní vesnicí. Mohutná šedobílá kamenná stavba s prázdnými otvory po oknech a s jednou vysokou věží. I když – ruina to přece jenom částečně je. Z hradu zbyly akorát poničené obvodové zdi, i věž je trochu zborcená. V tom ale tkví ta skoro hrozivá a přitom dojemná vznešenost – že tu pořád stojí

